

De goede zaak

DANIELLE STEEL

De goede zaak

Meredith zet alles op het spel
voor haar idealen

Vertaald door Erica Feberwee

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

**Soms neemt de geschiedenis het heft
in eigen handen.**

**THURGOOD MARSHALL,
held van de burgerrechtenbeweging
en zesennegentigste rechter in het
Hooggerechtshof van de Verenigde Staten**

De dag dat haar vader wegging, zou Meredith nooit vergeten. Het was februari 1942 en het was oorlog. Voor haar geestesoog zag ze nóg zijn rijzige gestalte in uniform, de glimmende knopen op zijn jas, en ze herinnerde zich de geur van zijn aftershave die in haar neus kriebelde toen ze hem een kus gaf. Er waren ook details die haar minder levendig waren bijgebleven. Maar het beeld van haar moeder die zich snikkend aan haar vader vastklampte stond in haar geheugen gegrift, net als dat van haar grootouders van vaderskant die ook afscheid kwamen nemen. Haar grootvader had gezegd dat ze trots op haar vader kon zijn. Robert McKenzie had onmiddellijk na Pearl Harbor dienst genomen en was als officier ingedeeld bij de juridische dienst van de krijgsmacht, gevestigd in Washington, D.C. Hij was op dat moment zeventendertig; Janet, zijn vrouw, drieëndertig. Meredith was bijna zes. Haar vader had beloofd dat zij en haar moeder hem mochten komen bezoeken zodra hij eenmaal op orde was. Terwijl

haar moeder huilde, had haar grootmoeder stoïcijns toegekeken. Het afscheid vond thuis plaats, in het appartement aan Park Avenue. Want volgens Merediths vader was het op het station een chaos. Bovendien ging hij niet op transport overzee, zoals een groot deel van de militairen die daar werden uitgezwaaid.

Nadat hij opgewekt zwaaiend was vertrokken, met zijn officierspet zwierig op zijn hoofd, zijn plunjezak op zijn schouder, nam Merediths grootvader haar mee voor een wandelingetje in het park. Dat gaf Janet de tijd om zichzelf en haar emoties weer onder controle te krijgen, daarbij geholpen door haar schoonmoeder. Haar ouders waren al jong gestorven, en behalve haar schoonouders had ze verder geen familie.

‘Je weet toch waarom je papa weggaat, hè?’ vroeg Merediths grootvader terwijl ze door Central Park slenterden. Ze dacht even na, toen schudde ze haar hoofd. Van twee vriendinnetjes op school wist ze dat hun vader ook dienst had genomen in het leger. Maar die vaders waren naar New Jersey gestuurd, waar ze een training volgden, voordat ze op een groot schip naar Europa zouden vertrekken. Háár papa ging aan de slag in Washington, als advocaat; hetzelfde werk dat hij thuis deed, in New

York. En ook hetzelfde werk dat haar grootvader deed. Haar moeder werkte niet, maar ze had zich wel opgegeven als vrijwilliger voor het Rode Kruis, net als Merediths grootmoeder. Ze gingen het samen doen, en haar moeder had Meredith het uniform al laten zien. Daarin zag ze eruit als een verpleegster. Ze zou worden ingezet bij iets wat de bloedbank heette en wat blijkbaar van groot belang was om soldaten te helpen die gewond waren geraakt.

‘Je vader gaat ons land verdedigen. Hij gaat vechten tegen iedereen die ons kwaad wil doen, tegen slechte mensen die ons van onze vrijheid willen beroven,’ legde haar grootvader uit. ‘En dat is heel erg belangrijk. Vrijheid is het kostbaarste wat we hebben. Weet je wat dat betekent, Meredith? Om een vrij mens te zijn?’ vroeg hij ernstig, terwijl ze op een van de bankjes in het park gingen zitten. Merrie dacht weer even na en schudde opnieuw haar hoofd. Haar grootvader praatte vaak met haar over belangrijke dingen die ze soms niet begreep, maar dat gaf niet, want hij legde ze altijd uit. Ze vond het fijn dat hij haar serieus nam en haar niet als een klein kind behandelde. ‘Vrijheid betekent dat we kunnen doen wat goed is, dat we onze eigen keuzes kunnen maken, onze eigen beslissin-

gen nemen. Dat niemand ons kan tegenhouden en dat niemand ons kan dwingen iets te doen wat niet goed is, maar heel erg verkeerd. Soms moeten we voor onze vrijheid vechten, en dat gaat je papa nu doen. Want als we niet vrij zijn, dan worden we de slaaf van andere mensen. En er bestaan in de wereld nu eenmaal ook slechte mensen, zoals die meneer Hitler in Duitsland. Mensen die willen dat we hun slaaf worden. Maar nu gaan alle vrije mensen uit de hele wereld naar Europa om hem tegen te houden. En wanneer de oorlog straks voorbij is, komen ze terug als helden. Ook jouw papa.'

'Gaat papa die meneer Hitler ontmoeten? Als hij in Washington is?' vroeg Meredith nieuwsgierig.

Bill McKenzie glimlachte naar zijn kleindochter. 'Laten we hopen van niet. Meneer Hitler is in Duitsland. Je papa gaat juridisch werk doen voor het leger, en voor onze president.'

Meredith wist dat haar vader en haar grootvader advocaat waren, maar wat dat precies inhield, was haar niet helemaal duidelijk.

'Je papa moet misschien uiteindelijk ook tegen meneer Hitler gaan vechten. Maar zover is het nog niet. Hij moet eerst in Washington aan de slag.'

‘En u, opa? Denkt u dat u meneer Hitler gaat ontmoeten?’ vroeg ze geïnteresseerd. Zou haar grootvader ook tegen hem gaan vechten? Die meneer Hitler leek haar een akelige man.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, ik zal hem niet te zien krijgen. Ik heb lang geleden in een oorlog gevochten. In Frankrijk.’ Toen hij tijdens de Eerste Wereldoorlog naar het front was gestuurd, was hij twee jaar jonger geweest dan zijn zoon nu. Inmiddels had hij net zijn zestigste verjaardag gevierd.

‘Kunnen meisjes eigenlijk ook advocaat worden, opa?’ vroeg ze met een nadenkend gezichtje.

‘Nou en of!’ antwoordde hij met grote stelligheid, gebruikmakend van het feit dat hij met haar alleen was. Want hij wist drommels goed dat Robert liever niet wilde dat hij dit soort dingen tegen Meredith zei. Maar er was geen enkele reden waarom ze géén advocaat zou kunnen worden, noch waarom ze zich níét bij de familiemaatschap zou kunnen aansluiten. Het mocht voor een vrouw dan een opmerkelijke ambitie zijn, een ingrijpende keuze, maar net als de vorige oorlog zou ook deze voor grote maatschappelijke veranderingen zorgen. Steeds meer vrouwen zouden zich aansluiten

bij de beroepsbevolking en kiezen voor werk dat in vreedstijd door mannen werd gedaan. Met als gevolg dat beroepen die altijd aan mannen voorbehouden waren geweest, ook binnen het bereik van vrouwen zouden komen.

Robert wilde dat zijn dochter in de voetsporen van haar moeder trad; dat ze trouwde, kinderen kreeg en thuisbleef. Bill had daarentegen grotere verwachtingen van zijn kleindochter, ook al had zijn eigen vrouw, Merediths grootmoeder, nooit gewerkt. Ze was amper negentien geweest toen hij met haar trouwde en op haar twintigste was ze moeder geworden van Robert. Een geweldige vrouw en echtgenote. Maar de wereld was veranderd, er diende zich een nieuwe generatie aan, en Bill wenste zijn kleindochter toe dat ze meer uit het leven zou weten te halen dan de generaties vrouwen vóór haar. Er werd gevochten voor nieuwe vrijheden, niet alleen in Europa, maar ook hier thuis.

‘Misschien word ik dan ook advocaat,’ zei Meredith peinzend. ‘Of dokter. Of verpleegster.’

‘Je kunt alles worden wat je wilt.’ Hand in hand gingen ze op weg naar huis en staken ze Fifth Avenue over. Bill genoot van dit soort onderonsjes met zijn kleindochter. Ze was een intelligent kind; nieuwsgierig, onderzoekend, vol

vragen en met een eigen mening, zo jong als ze was.

Thuis stond de thee al klaar met koekjes en een schaal verrukkelijk belegde sandwiches. Meredith had trek gekregen van de wandeling in de kou. Ze at gretig twee sandwiches, dronk een glas melk en knabbelde aan een koekje. Daarna ging ze naar haar kamer om met haar poppen te spelen, terwijl de volwassenen doorpraatten over de oorlog. Wat er die dag nog meer gebeurde, kon ze zich later niet herinneren, maar de woorden van haar grootvader – wat hij had gezegd over vrijheid, en dat ze alles kon worden wat ze wilde, ook advocaat, net als papa en hij – echoden nog lang na in haar hoofd. Advocaat. Het klonk alsof dat echt iets voor haar zou zijn.

Haar moeder ging elke week naar Washington, maar dan nam ze Meredith niet mee. Die bleef bij haar grootouders. Zo kwam het dat ze haar vader maandenlang niet zag, totdat hij voor het eerst naar huis kwam met verlof. Hij vond het heerlijk zijn dochter weer te zien, sprak uitvoerig met zijn vader en ontdekte tot zijn schrik dat Meredith verrassend goed op de hoogte was van wat er in Europa gebeurde. Haar grootvader had haar een en ander uitgelegd, en ze was